

שלש אהבות הן-

נפש הפרשה לפרשת תרומה

(7) ספר קדושת לוי - פרשת תרומה

בטבעות הארון יהיו הבדים לא יסורו ממנו ונתת אל הארון את העדות כו'. הא דהזוהיר הכתוב דווקא בארון שלא יסורו הבדים לעולם יותר משאר כלי הקודש. וכדי להבינך צריך אני להאריך והוא, דכבר נודע דכמו דבאדם דהוא עולם קטן כל הרמ"ח אברים הרוחנים מרומזים לרוחניות של הרמ"ח מצות עשה, והשס"ה גידים רוחניות מרומזים לשס"ה לא תעשה הרוחניות. כן תבנית המשכן וכל כליו הנ"ל מרומזים לרוחניות המצוה דכל כלי היה רומז למצוה אחרת. והנה ידוע דיש כמה מצות אשר המה הכרחים להם להאדם לזכור אותם בכל רגע ויש מצות הצריכים אותם לפרקים לזכור בהם. והנה אלה המצות אשר צריך האדם לשום במחשבתו תמיד. אחד, שיש בורא עולם מצוי אשר המציא כל מציאות. שנית, ליחודו שהוא יחיד ומיוחד. ג' לאהוב אותו שיהא אדם אוהב לעשות תענוג ונחת רוח לבורא עולם בכל ענינים בתורה ותפלה וצדקה במצות הכל כדי להביא שמחה ותענוג בבורא כביכול וכן לירא מפניו שיהא אדם ירא לעבור על מצותיו ולהמרות רצונו חס ושלום כל אלה דברים הכרחים אשר הם צריך האדם לזכור בהם תמיד ולהאמין בהם אמונה שלימה ויש שאר מצות כמו ציצית ותפילין דאין זמנם אלא ביום ולא בלילה וכן קרבנות וכדומה דאין נוהג עכשיו כלל. והנה הארון היה מרומז נגד אלו המצות הנ"ל אשר בהם תלוי כל הדת ישראל דהוא מציאות הבורא ברוך הוא ויחודו לאהוב אותו ולירא מפניו ובזה כלל כל המצות וזה הם הכרחים אשר על זה היה מרמז הארון אשר בו היה מונח הלוחות עדות דבהם העשרה דברות שהם אנכי ולא יהיה לך. והנה יש מהם שהיו מרמזין למצות אחרות אשר אין בהם מהצורך לזכור אותם בכל רגע כמו מצות הנ"ל וכן השולחן גם כן היה מרמז למצות אחרות. והנה הבדים אשר היו נעשים לשאת בהם את הארון כמו שאמר הכתוב (במדבר ז, ט) כי עבודת הקודש עליהם בכתף ישאון, רצה לומר שהיו צריכין לשאת הארון ועל ידי שהיו הלויים נושאים הארון והם שלוחי דידן ושלוחי דרחמנא על ידי זה היו ממשיכין אלו המצות אשר היו מרומזים אליהם הארון והשלחן והמנורה לתוך המשכן) ספר קדושת לוי - פרשת תרומה

וזה מעשה המנורה וכו'. הכלל, כי יש שלשה אהבות בעולם, דהיינו אהבה לדבר אסור רחמנא ליצלן, וגם יש אהבה לדבר המותר שמותר לאהוב דבר המותר אבל באמת גם זה אינו תכלית האהבה, כי עיקר היא פנימיות האהבה אשר באלו שני בחינות הנשפע מהבורא ברוך הוא כי על כן צריך האדם ליקח האהבה הפנימיות אשר נתלבש באלו הדברים ולאהוב בו הבורא יתברך וזהו אהבה השלישית היא העיקר. ונמצא בבחינה זו האדם מעלה נצוצות, כי אסור לאדם לומר שיש איזה דבר בעולם בלתי הנשפע מהשורש העליון רק שצריך האדם להסתכל הפנימיות אשר בזה הדבר, דהיינו דבר זה יש בו אהבה אזי צריך ליקח אותו האהבה ולעבוד בה את הבורא וכן בשאר המדות ונמצא מדבק לשורש ומעלה הנצוצות וזהו הרמז, כי המנורה כדמות המדות אשר העולמות עובדים בהם את הבורא והם שבע מדות וזהו קני המנורה. וזהו הרמז בהעלותך את הנרות (במדבר ח, ב) דהיינו המדות לעבוד בהם את הבורא יתברך. אל מול פני המנורה המנורה הוא מרמז על השכינה המאיר באלו המדות. יאירו שבעת הנרות. וזהו זה מעשה המנורה מקשה, כלומר ליחד הכל הפנימיות אשר בזה העולם להבורא יתברך כנ"ל. וזהו עד ירכה, דהיינו האהבה אשר בזה העולם לדברים המותרים אשר הוא מרומז בירכה, דהיינו סוף המדריגה ככתוב (בראשית א, כו) נעשה אדם בצלמינו. עד פרוחה, דהיינו הפנימיות מהאהבה אפילו לדבר האסור, כי פרוחה הוא לשון דבר הנופל, דהיינו שנפל האהבה לדבר האסור וזהו פרוחה, רפ"ח נצוצין. כל אלו אהבות צריך האדם לדבק בהבורא ברוך הוא, כי ממנו נשפע האהבה לזה העולם. וזה מקשה ליחד הכל להבורא ברוך הוא.